

iz nasprotne lože mlad lep mož in se ti nasmihava. In potem zasanjaš vso noč o njem in se ti zbudi v srcu nekaj novega, nepoznanega, a tako neizrečeno sladkega!

In potem, Elza? Veš, potem pride večer, ves zvezdnatozlat, poln šuma vrtnih dreves in vodometovega šumljanja. Takrat zaplakaš same sreče, ko se prvokrat strnejo vajina usta, ko te poboža mehko po žametnih laseh, ko te objame okrog pasu in ti pove, da si mu vse na svetu. Nebo bo žarelo nad vama in svetla, velika zvezda se utrne v vajino srečo.

In potem? Ej, zabuči godba, zazvone zvonovi, mirte ti vpleto v lase, snežnobeke mirte! Zlat prstan ti nataknejo na drobni prst in ti čestitajo in se vesele ob tvoji sreči.

Ah, in potem? Potem ga spoznaš. Žalost pride v tvoje srce, da preplakaš cele noči sama in zapuščena. Upadejo ti lica in uvene tvoja mladost, edina tvoja tolažba ostane tvoja mala hčerka, a tudi ta ti umre in ž njo leže v grob vsak up.

In potem pride zopet dan, poln zvonjenja, a žalostnega; pod mrzlo zemljo te pokopljejo, tvoj mož te spremi do groba, se vrne domov in živi dalje s tvojim denarjem.

Škoda zate, Elza, škoda! —

Kam sem se zamislil? Smeh zveni okoli mene, solnce se smeje, breze se smejejo. Elza je vrgla žogo visoko, jo zopet ujela in se zasmejala v svoji otroški sreči, da so ji zablesteli med češnjevimi ustnicami biserni zobki.

Črn kos je priskakljal na stezico, se ustavil pred mano, me prezirno pogledal, kot da se je hotel zaničljivo zasmejati, in zopet odletel.

Od paviljona sem pa zveni šumeča godba.

## Za srečo.

Naša mlada kri  
kipi,  
naše mlado srcé  
trepeče,  
rado bi pilo iz kupe sreče  
do konca dní . . .  
Zaman, zaman,  
ker sreče ni!

Vinko Zupan.